

Phaedra Patrick

Už jsme se potkali

MYSTERY PRESS

Už jsme se potkali

Knihy Phaedry Patrick

v nakladatelství MYSTERY PRESS:

Hotýlek v Itálii

Už jsme se potkali

MYSTERY PRESS
2025

Phaedra Patrick

Už
jsme se
potkali

Přeložila Petra Klůfová

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Phaedra Patrick, 2024

Translation © Petra Klůfová, 2025

Cover Illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2025

Book Design © Veronika Kopečková, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-855-6 (pdf)

Věnuji své rodině
i přátelům

Deník Carly Carterové

Před jednadvaceti lety

Milý deníčku,

všechno nejlepší k mým narozeninám! Tak to bychom měli. Dnes mi je dvacet jedna let a jsem nadšená. Připadám si skoro dospěle a taky kapku vyjukaně. Narozeniny mi letos vyšly na pátek třináctého, což babička rozhodně nepřehlídla. Celý den bude jako na trní samou hrůzou, že do domu praští blesk nebo že od mých svíček chytanou závěsy. Moc bych se ale divila, že počítá s šokem, jaký vyvolá moje oznámení po narozeninové večeři. Odhodlávám se k tomu už celé měsíce.

Ráno jsem si rozbalila obzvlášť hezké narozeninové dárky. Od babičky jsem dostala skleněné oko na stříbrném řetízku spolu s poučením:

„Kdyby na tebe někdo žárlil nebo ti chtěl ublížit, to oko ti na ně ukáže, případně odvede jejich pozornost jinam.“ To by mi připadalo užitečné, kdybych tomu ovšem věřila. Přívěsek patřil mé mamince, a když mi ho babička všela na krk, oči se jí zaleskly slzami. Po maminčině a dědově odchodu to má opravdu těžké a moje mladší sestřička jakbysmet, což mi oznámení mého plánu hodně komplikuje.

Jess mě popichuje, že stárnu. Hádám, že osmiletý věkový rozdíl mezi sestrami se ve třinácti zdá doslova propastný. K narozeninám mi darovala roztomilé mosazné těžítko ve tvaru

čtyřlístku a mně je předem jasné, že tety Mimi a Evelyn nedají jinak a z čajových lístků mi budou věštit budoucnost.

Babička s Jess právě v kuchyni ještě vylepšují dort. Je to můj oblíbený, piškot plněný džemem a máslovým krémem. Dům voní vanilkou a jahodami. Pověřivá sice nejsem, ale vím předem, čím mě babička po příchodu do přízemí přivítá: „Jestli sfoukneš všech jednadvacet svíček naráz, vdáš se do roka. No, a pokud se ti to nepovede, počkáš si na svůj svatební den tolik let, kolik svíček bude hořet dál.“

Musím se přemáhat, abych otráveně nezvedla oči ke stropu. Čím je babička starší, tím je pověřivější. A Mimi s Evelyn jsou navlas stejné, věčný strašák pro mě i Jess, že podle dávne kletby jsou všechny ženy z naší rodiny předem odsouzeny k nešťastné lásce.

Jsem rozhodnutá nabrat do plic co nejméně vzduchu, aby ani jediná ze svíček nezhasla. Směřem k oltáři pak vyrazím až ve dvaadvaceti, a bude klid!

A vůbec, nač si ve svém věku vůbec zatěžovat hlavu manželstvím? Život je krátký a mamčiná smrt je toho zářným důkazem. Byla z rodiny jediná, která si pokaždé otevřela deštník ještě dřív, než vyšla na ulici. „Jednej okamžitě, přemýšlej nad tím později,“ říkávala mi.

Pořád nemůžu uvěřit, že maminka odešla už před jedenácti lety, protože čím je to déle, tím bolestněji mi chybí. Tím víc toužím být jako ona.

A proto jsem odhodlaná do toho šlápnout zrovna teď.

Milý deníčku, zkrátka jsem se rozhodla na rok vypadnout z univerzity a strávit ho cestováním.

Tak! Už jsem to napsala, takže teď to musím dotáhnout do konce.

Ano, dokončila jsem dva ročníky studia na fakultě ekonomie. Ano, mám výborné studijní výsledky a spoustu báječných

kamarádů. Přiznávám, že obvykle jsem spíš opatrná a že Jess se po mně stýská celou dobu, kterou trávím na univerzitě, ale dávno není malá a ideální doba na dlouhé cestování zkrátka neexistuje. Prostě cítím, že tam někdo nebo něco čeká, vábí mě k sobě. Říkejme tomu intuice nebo šestý smysl, ale pro jednou musím hodit za hlavu všechnu svou opatrnost a to neznámo prozkoumat. Pevně věřím, že maminka by mi to schválila.

A kdo ví? Možná tam na mě v dálce čeká někdo výjimečný a já definitivně prokážu, že rodinná kletba je nesmysl.

Drž mi palce!

1. kapitola

Osud

Současnost

Na psacím stole Carly Carterové trvale trůnil čtvrt metru vysoký štos statistických hlášení a stěny kanceláře byly plné děkovných pohlednic a svatebních oznámení. Místnost zalámaná kyticemi od vděčné klientely připomínala vzhledem i vůněmi květinářství. Carla s láskou pečovala o květy, denně zastříhovala stonky a měnila vodu. Nic se nevyrovnalo pocitu, když otevírala obálky od novomanželů s dojatým vzkazem: „Našli jsme svoje druhé já, a to jenom díky vám.“

Podle starého rčení si člověk rodinu nevybírá, ale Carla věřila, že platí přesný opak. Když člověk hledá někoho výjimečného v naději, že vztah povede k manželství, nejde ve skutečnosti o konkurz na nového rodinného příslušníka, nebo přímo na založení celé nové rodiny? A není v tom případě bláhovost zvolit si partnera jenom podle toho, že má hluboké modré oči nebo stejně jako vy rád za lenivých deštivých dní sleduje filmy pro pamětníky? Pevný vztah jistě stojí na něčem hlubším, zásadnějším.

Lidé denně dělají plány a rozhodnutí – kam pojedou na dovolenou, co budou studovat v příštích semestrech či dokonce zda si na hamburger kydnou kečup nebo hořčici, ale lásku kupodivu nechávají prostě jen na náhodě. Vážně

je možné narazit na ideálního životního partnera náhodou v samoobsluze před regálem s konzervami nebo při usrkávání merlotu v narvaném baru?

Jistě je fajn mít partnera, který vás rozezpívá jako slavíka i při věšení prádla, ale předtím člověku zabere týdny, měsíce a třeba i roky, než na něho narazí, aby posléze stejně vyšlo najevo, že ideál pořád ještě randí se svou či svým ex, věří na UFO nebo má v rodině sériového vraha.

Pokud šlo o Carlino první manželství, láskou (nebo chtíčem?) k Aaronovi se jí zatměl mozek natolik, že do vztahu skočila doslova po hlavě. No, a tak to nemohlo dopadnout jinak než krachem. Následující zničující rozvod Carlu ještě utvrdil v existenci rodinného prokletí. Od té chvíle se pro ni stalo životním posláním pomáhat ostatním, aby se pokud možno vyhnuli podobným vyčerpávajícím, ponižujícím a ochromujícím zkušenostem.

A právě proto založila seznamovací agenturu Láska logická.

Firemní etické zásady měla v rámečku pověšené na stěně.

Láska logická

Seznamte se na základě vědecké metody.

Jsme netradiční seznamovací agentura, pomáháme klientům vytipovat ideálního partnera použitím logiky. Nevěříme na katalogy fotografií, kdy při prohlížení vyloučíte kandidáta během vteřiny. Používáme inovativní hloubkovou metodu. Možná jste založením pragmatik, už kapku otrávený a se srdcem momentálně uzamčeným.

V pohodě, my jsme navlas stejní!

Pomocí dokonale zpracovaného okruhu otázek

a speciálních algoritmů vás zbavíme váhání při výběru spřízněné duše, takže žádná schůzka nebude trapná a úplně naslepo. Láska se pak stane otázkou spíše volby než zázračné chemické reakce. S důvěrou se vložte do bezpečí našich rukou.

Živoucím důkazem úspěšnosti tohoto podnikatelského modelu byla Carla osobně. Se svým snoubencem Tomem se seznámila právě prostřednictvím agentury; výše jejich vzájemné kompatibility činila pětasmadesát procent, čímž se zařadila mezi špičkové shody v záznamech firmy Láska logická. Carlu okouzlo – a taky jí přineslo značnou úlevu –, že její pátrání po panu Pravém je u konce. Za pouhý měsíc se z ní stane paní Carla Taylorová, čímž definitivně přetne rodinné prokletí, začarovaný kruh, kouzlo černé magie (nebo čemu to věří její babička, sestra či tety).

S úsměvem se uvelebila na kancelářské židli a pročítala si seznam svateb z posledního týdne, když do místnosti hlučně vpadla její sestra. „Nesu poštu!“ oznámila Jess a hodila na stůl dvě růžové obálky.

Carla si potrpěla na uklizený stůl a poštu neotvírala dřív, dokud nevyřídila nejnovější maily. „Nauč se klepat,“ povzddechla si a bleskově přehodila obě obálky na tácek s korespondencí.

Jess pokrčila rameny. „Nemáš teď žádnou schůzku ani nic takového.“

„Jsme v zaměstnání. Během pracovní doby bychom se měly chovat profesionálně.“

Jess zvedla oči ke stropu. „No tak. Jsme přece sestry. Buď trochu veselejší.“

Hned od prvního dne, kdy Carla před deseti lety Lásku logickou založila, firma prosperovala a nyní měla celkem

šestnáctičlenný pracovní tým, a to včetně Jess jako manažerky klientských dat a babičky Lucindy na pozici účetní na částečný úvazek. Carla se k nim chovala stejně přísně jako k ostatním zaměstnancům a jejich pracovní výkon a loajalita byly důkazem, že jim neposkytuje žádné nezasloužené výhody.

Jess zadkem odstrčila tácek s poštou a uvelebila se na rohu Carlina stolu. Opět ty dvě růžové obálky zvedla a mávla jimi. „Dej na mě, vypadá to jako pozvánky.“

Carla našpulila rty, protože se opravdu těšila na nová svatební oznámení bývalých klientů. Probouzela v ní hrdost matky kvočny. I proto teď vyhověla Jessinu naléhání a jednu z obálek otevřela.

Oznámení zdobil nápis *Láska je nejkrásnější věda pod sluncem* doprovobený několika chemickými vzorci a po rozvření se ukázala fotografie muže a ženy kolem pětaticítky; oba měli na hlavě prilbu z mysu Canaveral. Seznámili se prostřednictvím agentury a na líbáncích se zajeli podívat na start rakety.

„Júúú, super,“ mrkla Jess sestře přes rameno. „Další úspěšný příběh, i když já osobně bych dala přednost dlouhému válení se na pláži.“

Carla kývla na souhlas a svatební oznámení připíchla na nástěnku. Sami s Tomem se dohodli, že líbánci odloží na dobu, až budou mít trochu prázdnější diáře. Dnes byl první květen a jen za letošek měla za sebou osm svateb svých bývalých klientů. Vždycky jim donesla tentýž dárek – červený litinový rendlík ve tvaru srdce i s poklicí, aby ti dva spolu vařili rodinné pokrmy a užívali si chvíle strávené u stolu.

„Otevři tu druhou obálku!“ nadskočila Jess nedočkavě. Carla prsty promnula svůj přívěsek ve tvaru oka jako pokaždé, když se jí zmocnila nervozita. Vylovila kartičku a s obdivem

se zadávala na grafiku podkovy s nápisem *Pro štěstí*, vyvedeným svítivě růžovým písmem.

„To je ode mě a babičky,“ vyhrkla Jess.

Carla k sestře udiveně vzhlédla, protože jí nedávalo smysl, proč by od ní měla dostat přáníčko, když spolu sedí v jedné kanceláři, bydlí jen pár kilometrů od sebe a několikrát týdně večeří společně s babičkou.

Rozevřela přání a přečetla si vzkaz.

Pozvánka pro drahou Carlu

na pátek, 1. května, 17:30 – 23:00 hod.

Nezapomeň!

Carla mrkla na hodinky. „To je dneska...“, hlesla a žaludek se jí sevřel nervozitou. „O co přesně jde?“

„O rodinnou sešlost před tvým svatebním dnem!“ Jess neutajila vzrušení. „Rozlučkový mejdan, jeden z posledních svobodných večerů...“

Carla rozpačitě polkla. Ihned po zasnubách s Tomem se vyrojili její příbuzní s dobře míněnými radami, jako třeba ať si do svatebních střevíčků schová minci, která jí přinese blahobyt i štěstí, či ať se proboha nevďává v perlovém náhrdelníku, protože perly symbolizují slzy.

Domyslela si, že příbuzní mají v plánu nějak oslavit její blížící se sňatek, protože je opakovaně přistihla při špitání v koutě. Babička při tom jednou dokonce pobaveně hvízdl, což Carlu téměř vyděsilo.

Dobře věděla, že příbuzní sdílí pověry a svatební historky jako cenné mince a že jejich vyznění se nekonečným předáváním postupně mění k horšímu. S Tomem doufali v malou příjemnou svatbu vybroušenou do posledního detailu, na pozvánkách měli dokonce uvedený program svatebního dne,

aby hosté měli přesnou představu, co všechno se stane a v jakém pořadí. Carlina teta Mimi se na svatbě jedné ze sestřenic dokonce objevila v kostýmu Kočičí ženy, protože si nesprávně vyložila, že hostina bude ve stylu maškarního bálu, a Carla podobné nedorozumění nehodlala riskovat.

„Tak vyklop, co máte v plánu,“ prosila Jess. „Moc dobře víš, jak nesnáším překvapení!“ Upřímně, z podobných akcí se jí lehce zvedal žaludek, protože na rozdíl od sestry se bez společenských událostí a zábavy ráda obešla.

„Ale já ti nemůžu říct, kam tě vezmeme, to je přece tajemství!“ ušklíbla se Jess. „Počítej se vzrušujícím a fakt promyšleným překvapením. Copak se před svatbou s Tomem nechceš trochu pobavit?“

Carla se snažila nemyslet na to množné číslo. Až příliš živě si uměla představit babinec složený z Jess, babičky, Mimi a Evelyn, jak společně splétají klec, do které ji zamknou pro svoje vlastní pobavení. Existuje snad něco odpornějšího, než když se vám přátelé svěří s existencí společného tajemství, do něž vás odmítnou zasvětit? A zvlášť když ti přátelé jsou vaše vlastní rodina.

„A co třeba zahrát si únikovou hru, nebo si celý večer vyprávět horory?“ navrhla Carla zábavu, kterou by si užila i ona. „Víš přece, že mě baví všechno, co obnáší důmysl a týmovou spolupráci. To by bylo něco podle mých představ... Ale dnes večer se mi fakt nikam nechce.“

Jess povytáhla obočí. „A víš určitě, že seš moje sestra?“ nadhodila. „Myslím ta sestra, co se v jednadvaceti vykašlala na univerzitu a vyrazila na cesty? Kam se poděl tvůj smysl pro dobrodružství?“

Carla sice věděla, že Jess žertuje, ale přesto ji to ranilo. Měla ráda jistotu, jež jí sloužila jako záchranná síť, pod kterou se navíc schovávala. „Dobrodružství mi účty nezaplátí,“

zamumlala. A já si ho odskákala krachem manželství, dodala v duchu.

Obě sestry si vyměnily ostražitě pohledy, jako by je dělila prohlubující se propast. Carla si kolikrát říkala, že kdyby algoritmus Lásky logické aplikovala na vlastní rodinu, výsledné údaje by byly zklamáním, obzvlášť v případě Jess.

„Potřebuju teď analyzovat nová data,“ broukla Carla a opět zvedla štos sjetin.

„Takže v půl šesté před vchodem.“ Jess zvesela zamířila ke dveřím. Carla si nebyla jistá, co Jess před dovřením dveří ještě zamumlala, ale znělo to jako: „Jsi zatraceně nafrněná.“ Papíry na nástěnce se v poryvu vzduchu zachvěly a opět znehybněly.

„*Nafrněná* může znamenat třeba i *nenadšená z každého nesmyslu!*“ houkla Carla za sestrou. „To je jednoznačně *pozitivní věc.*“

Soustředila se na zprávu a snažila se pustit z hlavy rodinné plány na večer s tím, že její blízcí pro ni jistě chtějí jen to nejlepší. Měli zkrátka radost z její svatby s Tomem a tohle je jeden ze způsobů, jak to dát najevo.

No, teď je na ní, aby to nějak přežila a předem se neděsila Jessiných slov *vzrušující a promyšlený.*

2. kapitola

Straky

Carla dokončila práci a seběhla po schodišti před dům, aby počkala na babičku s Jess. Patřila k lidem, kteří radši dvacet minut čekají, než by se o pět minut opozdili. V ústech cítila odpornou hruškovou pachutí, i když žádné ovoce nejedla, a k nervozitě ze záhadného večera nepřispěl ani pohled na babiččino auto parkující ledabyly přímo na chodníku. Carla netušila, zda se na večer vůbec počítá s jídlem, takže pro jistotu předem uzobla půlku sendviče.

Lucinda u svého vozu stáhla okénko. „Já vím, vím, zlato!“ houkla. „Musela jsem uhnout černému autu na silnici, aby nám nepřejelo přes cestu. Dnes potřebujeme jenom šťastná znamení.“

Při vzácných příležitostech, kdy sedala za volant, se Lucinda vyzbrojila petrklíčově žlutým šátkem a obřími slunečními brýlemi k obvyklým džínám se širokými nohavicemi a vyšívaným mokasínům. Bezpečnostní pás se jí zařezával do buclatého těla jako do měkkého čalounění pohovky.

Carla se shýbla a strčila hlavu do okénka: „Kam jedeme? Napovíš mi? Jsem na to dost slušně oblečená?“ Na sobě měla nažehlenou bílou halenku a značkové černé kalhoty, což byla její každodenní uniforma. Dlaní si přejela po kučeravých rudozlatých vlasech, stažených do uzlu na zátylku. Náznak orlího nosu by se mnohem víc hodil k alžbětinským volánům

než k džínám; s oblibou si namlouvala, že svým upraveným zevnějškem dává klientům na vědomí, že stejně svědomitý přístup má i k fungování seznamovací agentury.

Svůj nápadný vzhled se Carla snažila přijmout i se vším, co nepovažovala za dokonalé, a povzbuzovala své klienty ke stejnému přístupu; i proto vstupní formuláře Lásky logické neobsahovaly žádné dotazy na zevnějšek. Mateřská znamínka, bradavičky, příliš mnoho (nebo naopak málo) vlasů a křivé zuby dodávaly lidem na osobitosti, a pokud někomu šlo o schůzku s bohem nebo bohyní, Carla mu doporučila zkusit jinou agenturu.

„Jako obvykle jsi superelegantní,“ poslala Lucinda vnučce vzdušný polibek. „Ale dnešní večer naplánovala Jess, takže bych to překvapení nerada pokazila.“

Carla zachrastila klíčky a počkala, až se dveře agentury zamknou. Nad nimi viselo velké logo z růžového plastu, které navrhla její sestra: do nápisu Láska logická zapletla dvě rudá srdce.

„Hlavně že mi nařídila, ať se neopozdím,“ brblala, zatímco nervózně přecházela po chodníku sem a tam.

Jess se po pár minutách konečně objevila ve vzdušných oranžových maxišatech, barevně sladěných s dlouhou nazrzlou hřívou. Tisíce sledujících na sociálních sítích ji zahrnovaly lajky s nadšenými poznámkami, že její snímky nad tarotem a při věštění z křišťálové koule připomínají portréty z dílny prerafaelitů.

„Promiiii!“ vypískla Jess. „Kapku se mi to protáhlo.“ Z kapsy vylovila kousek černého hedvábí a zakývala jím na prstě.

Carla se štítivě odtáhla. „To jsou spodní kalhotky? Kam se mě to kčertu chystáš odvézt?“

Jess vyprskla smíchy. „To je páska na oči.“

„Proboha, nač?“

„To je taková akce z tiktoku. Zavážeš lidem oči, někam je odvezeš a pak natáčíš jejich reakce. Je to k popukání.“

„Zní to děsivě.“ Carla cítila, že jí třesť hlava. Ve dvaadvaceti byla na podobné blbinky stará. „Počkej, musím si to promyslet.“ Prsty jí mimoděk zabloudily k přívěsku.

„Jen klídek, bude to psina.“

„Takže ty mi dáš pásku přes oči a někam mě odvezeš. Tomu říkám únos.“

Pruh látky přilnul Carle těsně na oči, takže jen při horním okraji prosakoval proužek světla. Křečovitě se přidržela opěradla před sebou, zatímco babička prudce vybrala zatačku, až to s Carlou hodilo ze strany na stranu. Neměla představu, jestli jedou dvacet nebo třicet minut, ale postupně se začala dusit sladkou vůní babiččina parfému. Kola drcla o výmol a Carla zaťala prsty do čalounění. „Dnes večer jsem se měla sejít s Tomem. Bude mít starost...“

„Neboj, už jsem mu brnkla. Sedí doma a hraje si s tím svým origami, nebo co to je,“ uklidnila ji Jess.

„Je to kirigami,“ broukla Carla. Tom pracoval ve vývojářském centru velké firmy prodávající obaly, i když tajně snil o projektování a výrobě vlastních deskových her. „Origami, to je jen skládání papíru, ale kirigami je kombinace skládání a řezání. Právě vymýšlí papírové skládačky pro svatební hosty, je to hrozně složité a chytré.“

„Aha,“ prohodila Jess lhostejně. „Tak to jo.“

Carle sestřin tón neušel. Že by Jess na Toma žárlila? Sama poslední dobou šla z jednoho katastrofického rande do druhého. Romantická představa, že se seznámí náhodou nebo díky šťastnému osudu, se jí prozatím nevyplatila.

„Možná bys fotky Tomových skládaček mohla poslat na instagramu vedle těch, na kterých pálíš bylinky a věštíš z run,“ nadhodila Carla ve snaze sestru pobavit, ale

odpovědělo jí jen mlčení narušované předením motoru a šumem pneumatik na vozovce.

Carla se soustředila na venkovní zvuky a snažila se uhnout, kudy asi projíždějí. V dálce i nad hlavou jim křičeli racci. Do auta zalétla vůně karamelu a čerstvě smažených koblih. Náhle si stísnně uvědomila, že rodina ji dovezla do přímořského městečka Silverpool.

Tady s Jess jako malé trávil letní prázdniny s babičkou a dědou. Nikdy nevynechali návštěvu u Vadima, automatu na pláži, jenž za padesát pencí „věstil“ člověku budoucnost. Křišťálová koule se mu rozsvítila tajuplným zeleným přísvitem, mechanicky zapumpoval paží a se silným východoevropským přízvukem pronesl: „Zdraví Vadim. Prozradím vám budoucnost...“ Ve škvíře se objevil lístek, a když měl každý svůj, Lucinda je všechny s ohromným gustem přečetla nahlas.

Celé dětství Carla upřímně věřila, že ta vousatá figurína skutečně umí předpovídat budoucnost, což ji spíš vyvádělo z míry, než že by ji to nadchlo. Kde o ní sebral všechny ty podrobnosti?

Auto se zaskřípěním ruční brzdy zastavilo. Dveře u řidiče bouchly, pak se otevřely dveře na straně spolujezdce a Carliny holé kotníky ovanul průvan. Na lokti ucítila stisk ruky, jež jí pomohla vystoupit na chodník. „Dávej pozor,“ upozornila Carlu babička.

Carla šla mezi sestrou a babičkou s pocitem, že ji vedou pod gilotinu.

Po chvíli se z chodníku dostaly na nerovný povrch, jako by šlapaly na prkna. Šplouchání vln zesílilo.

Po chvíli chůze Jess zvolala: „Stát! Jsme tady.“

Carla si roztřesenou rukou sundala pásku z očí, které zavřela před večerním sluncem, a jen opatrně jukla přes řasy.

Matně si uvědomila, že si ji Jess natáčí na mobil, a s oschlými rty se rozhlédla po přístavním molu a vzdouvající se šedi neklidně hučícího Severního moře. Viděla vyhlídkové kolo, autodrom a přímo před sebou zchátralou dřevěnou chatku s rudým nátěrem, posázeným stříbrnými půlměsíci a zlatými hvězdami. Popraskaný štít oznamoval:

Mystická Myrtle

jasnovidectví, tarot, věštění z koule

„Ale *ne!*“ vydechla Carla sklíčeně.

„Před svatbou neškodí zjistit, co má pro tebe budoucnost v záloze, zlatíčko!“ poučila ji babička moudře.

„Vypadá to tady skvěle.“ Jess na chvíli přestala natáčet.

Carla si vjela prsty do vlasů. „Kolikrát vám mám opakovat, že Tom je můj ideální partner? Vážně vám to musí dokázat cizí ženská, která si za peníze vymyslí pohádku?“

„Myrtle není cizí,“ namítla Lucinda. „Je to tvá vlastní sestřenice z druhého kolene.“

Carla si s povzdechem přiznala, že v jejich dlouhém rozvětveném rodokmenu se dá přesnadno zabloudit. Většinu příbuzných tvořily nesmírně pověřivé ženy a Carla se často snažila vykoumat, jak se vlastně rozmnožují bez mužů.

V jistém bodu rodinné historie muselo dojít ke zlomové události, kde se jejich přesvědčení změnilo na pravidlo a posléze na rodinnou kulturu, kde se o ničem nepochybovalo a všechno platilo jako fakt.

Ovšem zrovna babička s dědou spolu prožili padesát let ve šťastném manželství, čímž prokázali, že rodinné prokletí patří ve skutečnosti do říše pohádek. „Naše rodinné prokletí je prostě jen kolektivní blud!“ namítala Carla. „A při životě ho udržuje jenom vaše víra.“

Jess si prudce přitáhla Carlu k sobě, aby jí mohla šeptnout do ucha: „Babička nemládne a strašně moc se chce ujistit, že je Tom pro tebe ten pravý – zvlášť po tvém předchozím manželství s Aaronem. Koukej to pro ni udělat a pro jednu to sakra ber jako zábavu!“

Carle samozřejmě neušlo, že babička se scvrkává a že při pečení či nad firemním účetnictvím se jí klepou ruce. Lucinda trvala na tom, že tyhle prkotiny prostě patří k věku, a odmítala všechny Carliny nenápadné dotazy na své zdraví.

Nakonec tedy jen přikývla, opět se dotkla přívěsku a zatekla pohledem kolem sebe v marné snaze najít únikovou cestu. Po molu si vykračovala straka a připomněla jí jedno z mamčiných rčení: „Jedna pro žal...“, řekla nahlas a pátrala po druhém ptákově. „Dvě pro radost!“ vyhrkla s úlevou při pohledu na stračinu společnici. Potřásla hlavou. Už dávno se snažila zbavit těch směšných pověr a zaskočilo ji, když se k ní vrátily oklikou. Jednou nesnědla gumového medvídky, protože jí Mimi namluvila, že když sní něco s obličejem, někde na světě umře jeho živý vzor.

„Myrtle je génius!“ prohlásila Lucinda neústupně. „Máme štěstí, že je ochotná mluvit i s námi.“

Než Carla stačila vytasit další námitku, spatřila v babiččiných zelených očích záblesk obav a touhy. No co, nějak to čtení z ruky nebo z čajových lístků – nebo co má údajně geniální Myrtle jako specializaci – přetrpí a bude mít klid. Potom si s Jess a babičkou někde zajdou, nejspíš na kávu s dortíkem, a nakonec se můžou chvilku procházet po pobřeží. Úniková hra pro dnešek zřejmě nepřicházela do úvahy. Nakoukla skrze prosklené dveře dřevěné věštiny, kde se zalesklo cosi jako skleněná koule.

Pokud bych nevěřila vlastní rodině, komu tedy věřit?

3. kapitola

Tarot

Carla si prohlížela ošoupaná křesílka z modrého sametu, napaná v miničekárničce věštírny tajemné Myrtle. Dlaně jí zvlhly lepkavým potem. Ani ji neudivilo, že tam už čekaly babiččiny mladší sestry Mimi a Evelyn, její a Jessiny tetičky, i když popravdě šlo o jejich pratety. Obě ženy s oblými tvářemi a pršáčky vypadaly jako dvojčata, ale povahou a vkusem se lišily jako noc a den.

Herečka Mimi se nedávno popáté vdala, ale Carla tajila podezření, že předchozí neúspěšné svazky neselhaly v důsledku rodinné kletby, ale protože Mimi vyžadovala, aby se k ní manžel od rána do večera choval jako ke hvězdě. Mimi nechodila, ona stále plula jako na muzikálovém jevišti a oblékala se, jako by právě vyloupila divadelní sklad s peřím, turbany a obřími skleněnými šperky.

Penzionovaná učitelka Evelyn byla krotší a o maličko starší než Mimi. Na sobě měla tmavě zelený rolák se šňůrou perel, v němž připomínala válečnou knihovnici. Nikdy se nevdala a stýkala se výhradně s rodinou (kdoví, jestli ji Mimi vůbec někdy pustila ke slovu).

„A vida, naše hlavní hvězda Carla!“ zajásala Mimi a rozevřela náruč na uvítanou. „Pojď ke mně, zlato. Podíváme se, co budoucnost chystá pro tebe i tvého snoubence. Ach, to je vzrušující!“

Carlu zahalil Mimin černý sametový plášť, takže se pachem pižmového parfému málem zalkla.

Evelyn dál nehnutě seděla s kabelkou na klíně, jako by byla v čekárně u lékaře. „Moc ráda tě vidím, Carlo,“ špitla a stiskla Mimi loket, přičemž ukázala na nápis nad druhými dveřmi: *Tiše, pracujeme*.

Mimi dramaticky přitiskla ukazovák k ústům. Dovedla Lucindu k prázdnému křesítku a Jess se uvelebila vedle ba-bičky. Carla zůstala stát.

Po chvíli čekání ucítila potůček potu stékající po zádech. Začala zuby a opět je uvolnila, aby zaplašila napětí.

„Tohle je pro tvoje dobro!“ zvedla Mimi rudě nalakovaný nehet. „To rodinné prokletí je hrozná věc. Hádám dobře, že vy děvčata už znáte celý příběh, jak jsme k tomu přišly?“

„Ehm.“ Lucinda si odkašlala a stříhla po Mimi významným pohledem. „Už to slyšely tisíckrát. Teď se nehodí, aby –“

„Ale samozřejmě že hodí,“ ušklíbla se Jess uličnický. „Miluju vyprávění o rodinné legendě.“

Mimi rázem ožila, jako by zaslechla povel pro kamera-mana. Prsty si vyhladila vrásky v koutcích úst a urovnala si plášť. „Ve dvacátých letech minulého století jsme byli navlas stejná rodina jako všechny ostatní. Měli jsme mezi sebou víc žen než mužů a naše ženy se normálně zamilovaly, vdaly se a všechno bylo jako pohádka. V minulosti jsme měli tradici dlouhých manželství, ale právě před sto lety se naše pra-pra-prateta Agatha stala obětí zlovolnosti.

Agatha rodičům oznámila, že se navzdory jejich nesouhlasu hodlá provdat za darebáka. Ukázalo se, že její vyvolený má kdesi snoubenku, skutečnou čarodějnici. No, a když se čarodějnice doslechla o sokyni v lásce Agathě, proklela ji s tím, že jak Agatha, tak kterákoliv z žen v jejím příbuzenstvu nemá naději najít manželské štěstí.

Ovšem Agatha měla tvrdou hlavu, jak je v naší rodině obvyklé.“ Mimi se postupně podívala na Carlu, Jess, Lucindu a Evelyn, jako by jim vyprávěla horor u táboráku. „S milencem se rozhodli utéct, ale když pak stáli před oltářem, aby si vyměnili manželský slib, ženich si přitiskl dlaň na prsa a mrtvý se skácel k zemi.“ Lucinda sehrála scénu s infarktem, přičemž zvládla ztvárnit obě hlavní role: bezvládného ženicha i vyděšenou Agathu překypující žalem. „Zkrátka, po další stovku let byly vztahy našich žen odsouzeny k tragickému konci.“

„To můžu odpřisáhnout!“ zvedla Jess posměšně dva prsty.

Carla se zatvářila dotčeně. „Babička žila s dědou šťastně celých padesát let! Je živým důkazem, že jde o nesmysl.“

„Lucinda je anomálie,“ objasnila Mimi tajuplně.

„Koukám, že dobrou radu ohledně vztahů potřebujeme od Myrtle všechny do jedné,“ doplnila Evelyn.

Všechny přítomné nadskočily leknutím, protože Myrtliny dveře se hlučně rozlétly, z nich vyběhla nahrbená žena a tiskla si kapesníček k očím. S křečovitým vzlyknutím se vyřítila ven.

Do čekárny vešla podsaditá žena v teplákovce z černého sametu. Kolem ramen měla přehozený šál se stříbrnými trásněmi, na nohách černo-stříbrné tenisky; černé linky kolem očí ladily s uhlově černými vlasy a pletí, jež svědčila o nedostatku slunce. Podle všeho se jí blížila sedmdesátka. Měřila si sešlost s povytaženým obočím a podezíravě přimhouřenýma očima.

„Proč vás všechny potkávám jen na pohřbech, svatbách, nebo když potřebujete věstit budoucnost?“ zeptala se přísně, ale vzápětí se zářivě usmála. „Tak kdo půjde jako první?“

Jess vyskočila. „Já.“

„Jess, ale tady Carla –,“ namítla Lucinda.

„V pohodě, jen ať jde,“ kývla Carla. Začala mít pocit, že se v komůrce dusí, nejradši by odtud utekla.

Při čekání na Jess si starší ženy krátily čas klábosením. „Je Tom taky pověřivý?“ zeptala se Evelyn Carly pološeptem.

Zavrtěla hlavou. „O pověry a jejich původ se zajímá, ale sám jim nevěří. No, uznejte samy, jak může podkova nosit štěstí, no ne?“

Příbuzné ji probodly rozhořčeným pohledem.

„Vědecky je to nesmysl,“ zamumlala Carla vzdorně. V duchu soucítla s dávnou pratetou Agathou, která se proslavila spíš snoubencovou smrtí před oltářem než tím, čeho v životě dosáhla sama.

„Je milé, žes potkala výjimečného člověka,“ šeptla Evelyn. „Po pravdě, já to štěstí měla taky.“

„Vážně?“ Mimi rázem zpozorněla. „A kdy? A proč o tom nevím?“

„Chtěli jsme se v klidu poznat navzájem,“ pousmála se Evelyn. „Jmenuje se Bertrand a já bych vám ho ráda co nevidět ukázala. Snad mi Myrtle poví něco povzbudivého.“

Ze dveří věštkyně se vyřítla Jess s mobilem v ruce. „Panebože,“ zajíkla se a bleskově postovala snímek rozložených tarotových karet na instagram. „Myrtle je fantastická!“

„Co ti řekla, zlato?“ vyzvídala Lucinda.

„Spoustu věcí.“ Jess začala počítat na prstech. „Za prvé, že co nevidět najdu práci poblíž vody...“

„Pochybuj,“ zvedla Carla oči ke stropu. „Leda bych do kanceláře pořídila akvárium...“

„Ha ha, vtipný. No, já jí věřila!“ trvala Jess s planoucíma očima na svém. „Za druhé, že se do dvanácti měsíců zasnoubím, a za třetí, Myrtle mě viděla s miminkem v náručí.“

Carla se málem dusila touhou zařvat: Kecy! Před pár lety zařadila sestru do databáze Lásky logické, ale Jess dosud

nebyla s nikým kompatibilní víc než na devětačtyřicet procent. Bylo téměř vyloučeno, aby si sestra našla nové zaměstnání, potkala toho pravého a navíc otěhotněla během jediného roku.

Ze dveří se vynořil Myrtlin zahnutý ukazováček, jímž dovnitř zvala dalšího zájemce. Carlu kdosi postrčil do zad, takže vstala a vešla do věštecké komůrky. V podpaží ji zaštípal pot. Vitrážové okénko vpouštělo dovnitř duhové světlo a vzduch páchl po vonných tyčinkách a cigaretách. Na stěnách visely černobílé snímky slavných osobností typu Liza Minelliová, Elizabeth Taylorová, Cary Grant a další, kteří prosluli svou schopností číst budoucnost. Vedle každého z nich se zubila Myrtle, ale Carla si nebyla jistá, zda nejde o koláže.

„V Silverpoolu bývalo nádherné divadlo,“ ozvala se Myrtle, jako by Carle četla myšlenky. „Hvězdy se ke mně vždycky seběhly, abych jim věštila budoucnost, a dodnes mě občas někdo pozve do místní televize nebo na nějakou podobnou událost. Nejradši jsem měla Keanu Reevese, měl jedinečnou auru.“

Carla se posadila a propletla prsty rukou jako štít. „Přiznám se, že vaši profesi obdivuju, ale na čtení budoucnosti nevěřím.“

Myrtle se opět jen pousmála. „Dřív jsi tomu věřila...“

„Nemyslím.“

„Setkaly jsme se už jednou, tos byla ještě maličká. Pamatuješ? Přišla jsi za mnou s maminkou a já ti vyčetla, že v dospělosti budeš úspěšná podnikatelka, něco přes lidi a čísla. Jak vidím, nosíš Suzettin náhrdelník.“

Carlu ostře bodlo u srdce jako pokaždé, když si vzpomněla na zemřelou matku. Prsty mimoděk zabloudila k přívěsku a pevně ho stiskla. Myrtlin popis se hodil na většinu povolání. „Nevěřím na štěstí. Podle mě je všechno jenom náhoda a důsledek našich předchozích kroků.“

Myrtle do Carly zabodla pronikavý pohled. „Jsi mnohem moudřejší, než si myslíš.“

Carlu zamrazilo v zádech. Však předem *vycítila*, že návštěva věštkyně není dobrý nápad.

„Měla by ses víc řídit šestým smyslem, tady,“ pohladila se Myrtle po břiše. „Jako jsi to dělala dřív.“

„Jenže já ne...“, začala Carla, ale větu nedokončila. Ano, dřív se nejspíš skutečně řídila víc intuicí, zvláště během cestování, než se poprvé vdala. Po rozvodu si začala všechno promýšlet, víc váhat, a spoléhala jen na reálná čísla, cifry a fakta. „Kdybychom my dvě skutečně viděly do budoucnosti, mohly jsme instinktivně předvídat maminčin osud,“ broukla podrážděně.

Myrtle s tajuplným výrazem zvedla paklík karet. „Klidně si můj výklad můžeš nahrát na mobil,“ prohodila. „Nenosíš u sebe něco Tomovo? Jess mi prozradila, že máte před svatbou.“

Carla vytáhla z kapsy klíče na kroužku, na němž visely minišroubák, otvírák, nůžtičky a pinzeta. „Dal mi tohle. Hrozně užitečná věcička.“ Zapnula na mobilu nahrávání, aby se Myrtle neurazila.

Myrtle sevřela klíče s přívěsky v dlani. „Zamíchej karty a mysli si přitom otázku.“

Jak pozabíjet příbuzenstvo, aby mi to prošlo? To jen Carle kmitlo hlavou jako první, ale hned druhá, podvědomá otázka zněla: Prosím, ujisti mě, že bude s Tomem všechno v pohodě.

Myrtle si od ní vzala karty nazpátek a prvních šest rozložila na stole. Pak vrátila klíče s přívěskem Carle. „Kdo má rád kočky?“ zeptala se.

„Půlka světové populace?“ Carla zaskřípala zuby. Na půl ucha si vyslechla rozbředlý seznam poznámek, otázek a předpovědí, že by se měla mít na pozoru před Rytířem holí a že karta Mága nějak souvisí s pozitivním a sebevědomým postojem k životu.

Carla zpozorněla až v okamžiku, kdy se věštkyně zeptala: „S Tomem se znáte už dlouho, je to tak?“

Zavrtěla se na židli: „Jsme sice spolužáci, ale chodil o dva ročníky výš, takže jsme se tenkrát moc dobře neznali.“ Vždycky ji udivovala náhoda, jež je k sobě přivedla právě prostřednictvím Lásky logické, ale Myrtle se s tím nesvěřila.

Myrtle vzhlédla, jako by naslouchala rádci na střeše domku, a pak hlasitě vydechla:

„Ach.“

Carla se nejistě odtáhla. „O co jde?“

Myrtle mžikla a promnula si loket. „Před dvaceti lety jsi během cestování měla nehodu. Vidím tě, jak ležíš na zemi a lidi na tebe zírají. Zranila sis paži.“

Carla si matně vybavila, jak leží pod zářivě modrou oblohou neschopná pohybu, protože jí tělo rozdírala šířavá bolest. Ve Španělsku spadla z koně a zlomila si pažní kost.

Ale odkud to Myrtle může vědět?

„Tenkrát ses poznala s mužem, co pro tebe hodně znamenal,“ doplnila Myrtle. „V osudu máte psáno, že se znovu shledáte, právě on drží klíče od tvého skutečného štěstí.“

Carla nedůvěřivě nakrčila nos. Během toho roku, kdy přerušila univerzitní studia, navštívila řadu míst včetně Amsterdamu, Barcelony, Sardinie, Mallorky, Portugalska a Paříže, a přitom zažila několik krátkých romantických známostí. Žádný z těch mužů však pro ni nebyl zvlášť důležitý. „Svého snoubence jsem znala už dřív,“ připomněla.

Myrtle zavrtěla hlavou, až se jí dlouhé náušnice zhouply. „Na cestách jsi poznala osobu, s jakou se člověk potká jednou za život.“ Významně se odmlčela. „A není to Tom.“

Carle se rozbušilo srdce. Honem pod stolem nahnátla řemínek kabelky. „Děkuju za... radu. Mám dojem, že teď je na řadě babička.“

„Ještě jsem neskončila,“ namítla Myrtle. „Vidím toho mnohem víc...“

Ale Carla se bleskově zvedla, div nepřekotila židli. V duchu si vybavila sled výjevů z dávné nehody a poslepu tápala ke dveřím.

„Během cestování jsi potkala muže, kterého budeš milovat nad smrti. Na univerzitu ses už ani nevracela,“ doplnila ještě Myrtle. „Ten muž tam na tebe ještě pořád čeká, pomohl by ti zlomit rodinné prokletí.“

Carla vklopýtala do čekárny a před babičkou, sestrou a tetami se snažila tvářit nad věcí. Honem vypnula nahrávání.

„Říkala jsem ti přece, že je Myrtle fantastická!“ rozzářila se Jess. „Co ti řekla?“

Lucinda zvědavě natáhla krk. „Je ti dobře, zlato? Jsi trochu pobledlá.“

Carla se zhluboka nadechla. Počítala do deseti, aby se zklidnila, a smetla si smítko z kalhot. Odmítala brát vážně třeba jen jediné slůvko z toho, co jí Myrtle prozradila, protože Jess, Lucinda, Mimi a Evelyn by to roznesly po příbuzenstvu a všechno by překroutily k nepoznání.

„Nic extra zajímavého.“ Carla vymáčkla úsměv a snažila se nemyslet na řadu milostných úletů během cest po Evropě. „Myrtle mi neřekla nic, co bych už nevěděla. Tom je pro mě ten pravý, brzy se vezmeme a budeme spolu šťastně žít až do smrti.“

4. kapitola

Prorocství

Po zbytek času v Silverpoolu měla Carla dojem, že řetízek s přívěskem ji na krku škrtí. Nedokázala se ani soustředit na míchání koktejlů – což byla další zábava, kterou naplánovala Jess. Číšník měl vyholenou hlavu a tolik tetování, jako by měl vyšívané paže. Sám sebe označoval za mixologa.

„V teorii i praxi jsem si osvojil umění míchat a vymýšlet koktejly,“ svěřil se jim, zatímco do stříbrných nádob naléval lihoviny a ovocné šťávy. Vysvětlil, že koktejly tvoří tři základní ingredience: lihovina, cukr a vermut na ochucení.

Carla se obvykle dychtivě učila všechno nové: zajímala ji konstrukce úplně všeho a jako malá proslula rozebíráním tranzistorových rádií, protože se snažila přijít na kloub jejich fungování. Teď se však nesoustředila. V jednom okamžiku viděla samu sebe u Myrtle, jež jí pronikavými fialovými očima viděla až do duše, a vzápětí se jí zastesklo po Tomovi a jeho ujištění, že všechny obavy jsou nesmysl. To dá rozum, že Carla během cestování po Evropě nenarazila na toho pravého. Tohle tvrzení bylo komické až k pláči – jak ostatně dokazovala i statistika její Lásky logické.

Carla si představila Toma s jeho skalpelem a archy papíru a kartonu, z nichž pečlivě vyřezává a sestavuje stolní hry a skládačky, a v duchu si zopakovala jejich procentuální shodu: Osmdesát čtyři, osmdesát čtyři.

Myrtle si u tetiček jistě sehnala informace ještě před Carlinou návštěvou a zbytek si vybájila. Carla si opět připadala jako holčička stojící před tajuplným Vadimem.

Ovšem zbytek rodiny se báječně bavil. Evelyn si namíchala jahodové mojito, po němž jí krvavě zrudly tváře, a Jess nestydatě flirtovala s mixologem, jemuž nabídla čtení osudu z dlaně. Mimi vymýšlela exotické koktejly se snítkami rozmarýnu a plátky ananasu a Lucinda si uzurpovala šejkr. Zatímco si nalávala nealkoholickou margaritu, snubní prsten jí na ruce mrkal jako oko.

Když Ted před šesti lety zemřel, Lucindin dům zaplavily davy přátel a příbuzných. Shlukli se do houfu jako tučníci v zběsilé vánici a přinášeli jí čerstvé lasagne a bylinkový čaj, dělali jí manikúru, napouštěli jí vodu do vany a česali ji, aby tak Lucindě pomohli zvládnout temné dny truchlení stejně, jako když zemřela Suzette. Listovali s ní fotografickými alby a bavlněnými kapesníčky jí otírali slzy.

Ted, milý tichý muž s ruměnými tvářemi a houštinou sněhobílých vlasů, ztělesňoval pokojnou stálici jejich života. V náprsní kapse nosíval pastelky a Carlu učil kreslit auta a zajíčky. Na Lucindu se díval s pyšným úsměvem, jako by byla jeho výhrou v tombole.

Už jako malá Carla toužila po stejném vztahu, jaký měli její prarodiče, po vzájemné vřelé lásce, jež by trvala až do smrti.

Její následný sňatek s Aaronem byl zřejmě důsledkem pošetilosti, hormonální bouře a nejspíš i vzpoury proti rodinným pověrám a obavám, jimiž ji rodina zatížila. Po rozvodu měla Carla pocit, že má kůži na celém těle rozjitřenou a bolavou, jako by ji pokrývaly hluboké a nevyléčitelné jizvy po akné.

Později náhodou sledovala televizní seznamku, kde jedna z žen vytáhla dlouhý seznam vlastností, které vyžaduje od

budoucího partnera, a moderátor ji nemilosrdně poučil, že nikoho takového nenajde.

A ta scéna vnukla Carle plán: Co kdyby podobný seznam vypracovaly obě strany? Co když ty body tvoří solidní odrazový můstek k úspěšnému vztahu? V hlavě jí zablikalo a tak se zrodila Láska logická. Vypracování otázek, výzkum, statistiky, hledání vhodných prostor a všeho kolem založení firmy jí úspěšně odvedlo myšlenky od krachu manželství.

Měla Carla svou představu ideálního partnera? Sázela by na stabilní klidný typ, laskavý a přátelský, hlavně aby to nebyl Aaron.

Carla do sebe házela jeden koktejl za druhým, ani se nezdržovala zjišťováním jejich názvů či identifikováním příchutí. Slibovala si, že alkohol jí pomůže nemyslet na Myrtlina slova, ale bylo to spíš naopak.

„Myslím, žeš už měla dost, zlato!“ zasáhla nakonec Lucinda a vzala Carle skleničku z ruky. „Radši ochutnej některý z mých nealkoholických koktejlů, co ty na to? Nechceš se přece probudit s kocovinou. Přemýšlíš o tom, co ti řekla Myrtle?“

Carla měla mozek jako z olova. „Ani ne.“ Honem si lokla babiččina koktejlu, aby nemusela přiznat, že věštkyň její budoucí sňatek v podstatě zavrhla. „Nic zajímavého.“

Během zpáteční cesty si všechny pobaveně vykládaly o vlastních věštbách. Carla s úsměvem předstírala zájem, ale sama měla téhle domácí ezoteriky plné zuby. Položila si hlavu Mimi na rameno a pomalu zavřela oči.

Probudilo ji až šťouchnutí do kolena. Ztěžka rozlepila jedno víčko a zjistila, že sedí jen s babičkou v autě, parkujícím na příjezdové cestě Lucindina bungalovu. „Kde je Jess?“ zívla.

„Před pár minutami jsem ji vysadila i s tetami. Tys chrápla jak cirkulárka.“

„Jéé, to se omlouvám.“

„Dnes radši přespíš u mě, ať si tě ohlídám.“

Carle to připadalo jako dobrý nápad. Bylo po půlnoci a Tom chodil spát většinou kolem jedenácté. Patřil spíš mezi skřivany než sovy.

Celý večer se neozval a Carla dumala, zda vůbec tušil, kam ji babička s Jess unesly. Celou její rodinu bral většinou s pobaveným nadhledem, ale občas ho mírně děsila.

Naopak Tomovi příbuzní působili spíš obyčejným dojmem. Byl jedináčkem z nepočetné rodiny a Carla s jeho rodiči mluvila zatím jen při videohovorech, protože žili ve Francii, kde vedli hotýlek. Poprvé se s nimi měla setkat až těsně před svatbou.

Babiččin domek připadal Carle jako to nejútulnější místo na světě; všude stály květináče, zářily pestré koberečky a háčkované polštáře a mezi tím vším se povalovaly amulety a vzpomínkové předměty. Na krbové římse trůnila soška hindského boha Ganéši se sloní hlavou a na okně obývacího pokoje zlatá kočka štěstí s kývající packou. Lucinda tvrdila, že žaludy v misce na konferenčním stolku symbolizují sílu dubu a jeho odolnost vůči zásahu bleskem.

Jako malá Carla skákala na babiččině dvorku panáka a snažila se nešlápnout na mezeru v dláždění, aby si pro ni nepřišel bubák. Pokud špičkou boty škvíru přece jen přešlápla, zachumlala se v noci pod přikrývku a zpola čekala, že se ze stínů vyplíží strašidelná postava.

„Tak šup, do postele s tebou!“ prohlásila Lucinda, když odemykala dveře. „Můžeš přespát ve svém starém pokojíku. Hlavně se pořádně napij vody a já ti donesu toust s džemem.“

Carla zavrtěla hlavou. „Jíst nechci, dík.“ Unaveně doklopýtala chodbou k pokojíku. Potěšilo ji, že Lucinda v něm nechala její staré oblečení a věci, zřejmě to na babičku působilo konejšivě.

Carla rozsvítila noční lampičku a ze stolku zvedla maminičinu fotografii.

Suzette Carterová měla na nose schovaném pod krepou slamáku spršku pih. Fotoaparát ji zachytil v okamžiku, kdy tančila v malinově rudých šatech, jež se na snímku rozmázly na šmouhu jako v originální reklamě na snídaňové cereálie.

Pohládla maminičin obličej s bolestným vědomím, že už si skoro nepamatuje její hlas. Jistě, pořád jí na ni zůstaly útržky vzpomínek, slunce prozařující narudle plavé vlasy jako svatozář, a jak spolu sedávaly u jídelního stolu a navlékaly skleněné korálky na kožené řemínky. Ty poklady si v paměti hlídala přepětlivě, na rozdíl od Jess, jež o matku přišla už jako dvouletá.

Carla vrátila zarámovaný obrázek na místo a napadlo ji, že Myrtle někdy zahlédla právě tenhle snímek spolu s dalšími fotografiemi a vzpomínkami, jež měla Lucinda vystavené v domě. Ale jaké informace z toho mohla načerpat? Nakonec zívla, protože se jí únavou pletly myšlenky.

Místo noční košile vyhrabala jedno ze svých starých triček a přidřepala k šatníku, aby z dolní zásuvky vytáhla ponožky. Přitom prsty zavadila o tvrdý a hranatý předmět a zjistila, že je to její cestovní deník z časů, kdy místo studia brouzdala po Evropě. Z fotografie na obálce na Carlu hleděla její vlastní podoba, mladší, rozesmátá a bezstarostná. „Jsem podobná mamince!“ vydechla udiveně, protože si tu nápadnou podobu nikdy dřív neuvědomila. S mrazením v zádech se posadila na postel a přitáhla si příkrývku k tělu.

Cesty po Evropě Carla podnikla v době před vynálezem iPhone a dokonce před rozmachem youtube, twitteru a facebooku. Když se člověk rozhodl na chvíli uniknout každodennímu životu, šlo o dokonalý únik po všech stránkách. Každému navštívenému místu věnovala pár stránek v deníku,

kterým teď listovala. K záznamům tehdy připojila všechny možné památky a vzpomínky na jednotlivá místa: na stránky deníku vlepovala vstupenky, jídelní lístky, ručně kreslené mapky a certifikát z kurzu potápění. Malým fotoaparátem dokumentovala zajímavé okamžiky a snímky si nechávala průběžně vyvolat. Na účtenkách a proužcích papíru měla zapsaná jména a telefonní čísla: některé ty lidi si pamatovala, jiné ani názvem.

S babičkou a Jess zůstávala v kontaktu prostřednictvím pohlednic a telefonátů z placených budek v ulicích a restauracích. Žila bez pevného plánu, ze dne na den, bez současné zátěže povinného sdílení všech svých zážitků online. Přátelství a vztahy vznikaly při náhodných setkáních, a ne pomocí databází a algoritmů. Carla se snažila domluvit cizími jazyky, bloudila neznámými městy, líbala se s neznámými chlapci a jedla jídla, o kterých nikdy dřív neslyšela. Dnes by se chovala naprosto jinak.

Listování v deníku v Carle probudilo vzpomínky na všechny ty dávné zvuky a vůně. Na jazyku téměř cítila chuť olivového oleje a jako by slyšela volání stánkařů, kteří v ulicích nabízeli fejkové značkové kabelky. Bezstarostně se loudávala ulicemi a snídala obrovský skrojek melounu, zatímco jí na kotníku cinkal náramek s miniaturními zvonečky.

Na jedné fotografii Carla seděla vzadu na motorce, paže ovinuté kolem okouzlujícího anglického muzikanta, na kterého narazila během pobytu v Lisabonu. „Adam Angelino!“ vybavila si. Byl báječný.

Pak objevila navštívenku barcelonského kadeřnictví a na ní si přečetla načmárané jméno: Pedro (pan Vášnivý). Ostříhal ji a nedal jinak, než že si večer půjdou zatančit.

S každou další stránkou se Carle vracely vzpomínky, třeba na Fidela, úžasně milého instruktora potápění na Sardinii,

jenž jí na mělčině ukázal maličké rudé chobotnice. Posmutněle si vybavila, jak si při západu slunce vždycky přiťukli lahve-mi piva a přitom si v duchu přiznávala, že za jiných okolností a jinde by spolu tvořili dokonalý pár.

A pak tu byl Ruben, pekelně chytrý učitel, jenž Carlu pro-váděl po Amsterdamu a vytloukal s ní muzea, psal pro ni básně a do rána s ní vedl zanícené diskuse o duševním zdraví Vincenta van Gogha.

Daniel byl ekologický aktivista z Mallorky, kde s partou přežíval bez jediné vindry na opuštěné farmě bez elektřiny, zato s hejnem slepic. Carla už po dvou týdnech usoudila, že bez tekoucí vody žít nedokáže, a přesunula se do nedaleké ubytovny.

Cestování jí na celých dvanáct svobodných dobrodruž-ných měsíců umožnilo hodit za hlavu všechny dospělé sta-rosti a s tím související zodpovědnost.

Carla si promnula zátylek s pocitem viny, že si připomíná svoje romantické úlety z mládí, i když beze svědků. Žádná z těch dvacet let starých lásek se přece nemohla měřit sou-časnému báječnému vztahu s Tomem.

Zadívala se na fotografii ze Španělska, na které stála po boku oříškově hnědého koně. Zvíře mělo ležérně překřížené přední nohy a Carla ho napodobila. Vybavila si Myrtlinu po-známku o úrazu a sykově lapla po dechu.

Z mlhy se jí vynořily další vzpomínky; jak při sesedání šlápla do prázdna, žuchla na písek a s bolestným zavytím se chytila za paži. V poledním vedru se kolem ní shlukli další dovolenkáři a ustaraně se vyptávali, zda se zranila, kde bydlí a zda má s sebou nějaký doprovod? Kdosi ji odvezl do nemoc-nice, kde si sestřičky nad Carlinou hlavou vyměňovaly otrá-vené pohledy, protože prostě patřila jen k nekonečné řadě nešikovných turistů zraněných při jízdě na koni. Milý lékař se

nad Carlou slitoval a po ošetření ji zavezl až do hotelu. O pár dní později Carla jela hnědého koně navštívit na důkaz, že mu nemá nic za zlé, koneckonců se zranila vlastní vinou.

Dolistovala na konec deníku, kde zůstalo několik prázdných stránek. Připojila titulek další kapitoly *Dobrodružství – pokračování*.

Nakonec deník se zívnutím zaklapla, nechala ho sklouznout na podlahu a propadla se do omámené dřímoty. Všechny ty vzpomínky a fotografie představovaly uzavřenou minulost. V Tomovi našla toho pravého, ať si Myrtle vykládá, co chce.

Na druhou stranu jí nepřestávalo vrtat hlavou, kdo byl ten důležitý muž, jehož potkala už před dvaceti lety? Jak by mohl být součástí její budoucnosti?

5. kapitola

Hry

Po probuzení ke Carle dolétlo z kuchyně babiččino prozpěvování. Ten důvěrně známý zvuk by dokázala poslouchat celé hodiny. Na nadýchaný polštář dopadalo zlaté slunce. Carla by se ráda zdržela na snídani, ale bylo už po desáté a Tom každou sobotu chystal společný brunch. Nejspíš se už začal divit, kde Carla včera večer vlastně skončila, takže se s přemáháním vyhrabala zpod příkrývky. Cestou ke dveřím mimoděk přišlápla deník rozplácly na podlaze.

Lucinda stála v kuchyni obklopená nádobím a odměrkami a na nose jí svítila šmouha od mouky. Soustředěně si četla dopis. Sotva zaslechla Carlu, plácla listem o linku a bleskově přes něj hodila prostírání.

Carla však na rubu dopisu stihla zahlédnout logo nemocnice. „Všechno v pořádku, babi?“ nadhodila ostražitě.

Lucinda zabodla do prostírání nejistý pohled. „Samozřejmě, šlo jen o běžnou prohlídku.“ Popadla velkou naběračku. „Dělám lívance, dáš si? Nebo je ti zle od žaludku?“

Carla zavřela jedno oko a druhým zamrkala. „Jako by mi v hlavě hráli ragby.“

„Tsss. Co kdyby ses vrátila do postele a já ti donesu kávu a prášek na hlavu. Ani ses nezmínila, co ti Myrtle vlastně vyvěštila, tak by mě zajímalo –“

Carlu zašimralo v nose.

Honem ho nakrčila, ale potlačit kýchnutí se jí nepovedlo. Vzápětí kýchla ještě dvakrát. Naštěstí tím přerušila babiččino vyptávání.

Trojí kýchnutí po sobě se sice považovalo za šťastné znamení, ale babička z Carly nespustila podezřívavý pohled. Podala jí papírový kapesníček. „Pozdrav pámbu.“

To rčení má kořeny v pohanské víře, že kýchnutím může z člověka uniknout duše, připomněla si Carla mimoděk v koupelně. Chvatně se oblékla a bez rozmýšlení si do kabelky nacpala i deník.

O chvíli později už před Tomovým bytem odhodlaně polkla nevolnost, protože ji přivítala vůně smažených klobásek. Tom bydlel na předměstí Manchesteru v nízkém řadovém domku s jednou ložnicí. Kromě svých milovaných deskových her a skládaček nevlastnil skoro nic a až do seznámení s Carlou mu v bytě vyhovovaly jen šedé a bílé odstíny a chrom. Trochu pro zábavu a taky ve snaze dodat jeho domovu nádech pestrosti mu tam Carla nechávala při svých návštěvách drobnosti, třeba žlutou skleněnou vázičku, fotografický rámeček z růžového plastu či pár polštářků s třešněmi. Těšilo ji, že Tom si ty věci nechával na důkaz, že rozjasnění svého domova vítá.

Po svatbě měli v plánu si pronajmout domeček se dvěma ložnicemi jako přestupní stanici předtím, než ještě něco došetří a pořídí si trvalý domov. Carla si jen nebyla jistá, kam Tom nacpe všechny svoje hry a skládačky a jestli na dlážděném úzkém dvorečku bude dost místa na křesílka pro hosty.

Třebaže většinu nedělních rán trávili společným šmejděním po bleších trzích, kde pátrali po obrazech do nového domu, Carla se nemohla zbavit obav, jak po těch letech zvládne soužití s partnerem. Po rozvodu a odchodu od Aarona s úlevou vítala, že už nemusí otírat holicí pěnu z umyvadla a v zásuvce třídit promíchané nože a vidličky. Vychutnávala si

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Už jsme se potkali.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.